

at hvad et Amt udreder til de forskjellige Landeveie, deels til de tidligere mindre Landeveie, og deels til Hovedlandeveiene, udover et vist Beløb, jeg vilde f. Ex. sige 2 til 2½ Rd. pr. Td. Hartkorn, deraf skulde Statskassen, eller, om man vil, en ny Veikasse, udrede en vis Deel, f. Ex. Halvdelen, dog ikke udover 1 Rd. eller 8—9 Mk. pr. Td. Hartkorn. Dette vil altsaa sige, at naar et Amt skulde udrede til Veivæsenet 5 Rd. pr. Td. Hartkorn, skulde Amtet selv heraf forlods udrede 2 Rd. 3 Mk., og af de 15 Mk., der staae tilbage, skulde Statskassen da udrede Halvdelen. Derved vilde vi fikke Amtene mod at blive altfor overbeholdte, og vi vilde faae nogen Erfaring om, hvorledes disse Forhold vilde stille sig i den nærmeste Fremtid, og derved ubjærne Forholdet noget, indtil vi fik Jernbanenettet saaledes fuldført, som vi maatte ønske det, og som jeg er overbevist om, at baade Vest- og Sydvestjyllands Beboere og forresten ogsaa den nordlige Deel af Jylland have Ret til at kræve. Jeg tænker i saa Henseende navnlig paa, hvad der allerede blev nævnt af den ærede foregaaende Taler, en Jernbane fra Holstebro til Sydvestjynten af Jylland med en Tverbane fra Vandrup dertil. Jeg skulde derfor være meget tilbøielig til at stemme for en saadan Bestemmelse i Overgangstiden, thi jeg kan ikke erkjende det for et Amts og kun eet Amts egen Sag, hvorledes Veivæsenet er i Amtet, da Staten selv som saadan har stor Interesse i, hvorledes dette Anliggende bliver ordnet, ligesom et Amt heller ikke kan være tjent med at holde sine Veie meget godt vedlige, medens et andet Amt er temmelig skjodesløst dermed, thi derunder liden ogsaa Naboamtet og den almindelige Samferdsel.

Naar det i § 3 hedder, at Opkrævningen af Bompengge ved Bommene i gamle Kjøbenhavns Amt vedbliver indtil Videre, men det i § 5 hedder, at Amtsrepartitionssonden ubetinget overlager den paa Staden Kjøbenhavns Grund beliggende Hovedlandeveisstrækning fra Store Vibenshuus til Amtsgrændsen, saa forekommer det mig, — uagtet jeg i Parenthes skal indrømme, at „indtil Videre“ betyder ikke Andet end, indtil Sagen er forandret ved Lov, men det antyder dog, at det staaer noget mere

løst i Loven end den Bestemmelse, jeg nævnte i § 5, — at der er noget Ubilligt mod Kjøbenhavns Amt deri. Det forekommer mig, at Kjøbenhavn burde overtage den her omtalte Strækning, og at den Bom, som findes paa denne Strækning, burde nedlægges; det vilde lette Samferdselen, at man overdrager Kjøbenhavn det Veistykke, som det naturligt har at holde vedlige, og muligvis fritage det allerede meget beholdte Kjøbenhavns Amt for nogen forøget Udgift. Slutningen af § 6 forekommer mig at være, om jeg maa bruge det Udtryk, noget vel personlig. Det er ikke Noget, der har hjemme i en Lov, hvorledes man skal engagere sig med en bestemt Mand, hvis denne Mand kommer til at overtage et vist, bestemt Embede. Det er min Opfattelse, at dersom den vedkommende Veidirecteur bliver foreslaaet til at blive Overveinspecteur, hvis en saadan Post beholdes, saa maa der jo tilbydes ham visse bestemte Betingelser; kan han ikke gaae ind paa dem, saa maa han forlange sig behandlet efter den bestaaende Lov, eller hvis man overhovedet foretrækker extraordinaire Regler for hans Lønning, da vil det let kunne ændres ved en Behandling gjennem Finantsloven. Jeg vil altsaa foreslaae, at det sidste Stykke ganske udelades. Derved skal jeg forlade Sagens Realitet.

Hvorfor jeg nærmest har forlangt Ordet, er angaaende det Formelle. Jeg skal indrømme, at dette Lovudkast, vi her behandle, ikke staaer i en saadan nødvendig Forbindelse med det foregaaende beslagte Lovudkast, at det foregaaende ikke kan blive til Lov, uden at dette kommer med, men saa beslagte ere de dog, at det Sidste ikke kan blive til Lov, uden det Første er blevet det; jeg finder det derfor rimeligt, om disse 2 Lovudkast udgjorde eet, det Sidste som midlertidige Bestemmelser i Anledning af det Første. Men dette er i alt Fald ikke det Børste; det er ikke det, jeg lægger saa overordentlig Vægt paa, men det, som jeg lægger Vægt paa, er overhovedet den Stikelse, hvori disse Lovudkast ere komne til os. Jeg skal villig indrømme, at den høitærede Indenrigsministers Udarbeidelse af forskjellige Lovudkast vidner om, at han ikke er hange for at bevæge sig paa det Gebet, han har at